

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

18. Ex parte charissimi &c. Bulla quæ narrat tum adversarios, tum
Patronos causæ Bonifacianæ, desertis judiciariis formulis litis arbitrium
permisisse eidem Clementi, qui laxatis censuris in Regem, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

augmentum, prædecessorum nostrorum exemplo laudabili, votis potioribus affectamus; quantoque tuam & ipsius Regis unionem ac conformem & unanimum voluntatem utilitatis totius Reipublicæ Christianæ, & præsertim negotii terræ sanctæ efficaciorē speramus & credimus, divina favente Clementia, promotricem. Hujus quippe nostri ferventis desiderii sic viget instantia, ut patenter ostendat in experientia libro, quod legitimus, amor operatur, multa, si est; si autem operari renuit, amor non est: anxia enim mens, præsertim quam Zelus veræ caritatis accendit ad optatum, cogitationibus aestuat, curis effluit, meditationibus immoratur, quaerit remedia, quaeritis adjicit quaerita & adjecta prosequitur, nec solers inquisitio vel adauca profectio efficit, quo minus inquirendo & profectando crescat anxietas, donec, quod avide quaeritur, efficaciter exquatur. Attendentes itaque, quod ex donationis concessione vel translatione Regnorum Arelatenfis & Viemensis Romani Imperii membrorum, vel alterius eorundem si eas per dictum Henricum Regem Romanorum in alium seu alios, quam in Romanam vel aliam Ecclesiam fieri fortasse contingeret, inter te ac Regem præfatum & utriusque Regis & Regni vasallos fideles & subditos, suboriri possent in posterum similitates & odia, commotiones guerrarum & periculosa dissensiones & scandala multipliciter pervenire; ac volentes tot & tantis periculis, malis & scandalis, paternæ sollicitudinis studio, congruis remediis obviare; tibi tenore præsentium intimamus, quod ipsi Regi super donatione, concessione seu translatione hujusmodi de Regnis prædictis vel eorum altero, per eundem Regem in alium seu alios, quam in Romanam seu aliam Ecclesiam, ut præmittitur, faciendis, non intendimus nostrum imperium attentum.

Datum Avenioni Cal. Maji, Pontificatus nostri Anno sexto, sub plumbo cum cordula canapis.

XVIII.

Ex Codic. Dipl. Leib. Tom 2. Mont. pag. 328.

Bulla quæ narrat tum adversarios, tum Patronos causæ Bonifacianæ, desertis judiciariis formulis litis arbitrium permisisse eidem Clementi, qui laxatis censuris in Regem, & Regnum Gallie latis, plurimisque in illius Genus laudem dictis, inter alia decernit, literas & sententias Bonifacii Regi Franciæ injurias & regesto Pontificio eradendas Anno 1310.

C L E M E N S P A P A V.

Ad certitudinem præsentium & memoriam futurorum.

EX parte charissimi in Christo filii nostri Philippi Regis Francorum illustris fuit expositum coram nobis, quod significantibus olim sibi frequenter & pluries nonnullis sublimibus & magnæ autoritatis personis, Bonifacium Papam octavum prædecessorem nostrum non per ostium, sed aliunde intrasse ovile dominicum, Ecclesiam videlicet sponsam Christi, ipsumque fore crimine pravitatis hæreticæ irrecitum quibusdam ex personis ipsis ipsum super hoc impetere seu denuntiare volentibus, ac requiruntibus Regem ipsum, tanquam fidei pugilem & Ecclesie defensorem, ut cum ex victo & illegitimo ingressu dampnabili, perveris actibus, detestandis operibus & perniciosis exemplis dicti Bonifacii status fidei & Ecclesie miserabilibus dispendiis & arumnis gravisque ruinae periculis subjaceret; ac ubi de hæresi agitur, fidei & Ec-

clesiæ defensoris semper exciterit inclyta domus sua per declarationem veritatis hujusmodi procuraret generale Concilium convocari; Rex ipse, quia pudenda patris proprio libenter pallio contexit denuntiatorum & objectorum ipsorum frequentibus pulsatus instantiis & assiduis clamoribus excitatus, ejusque conscientia, tam per nonnullas sublimes, graves & dignas personas, videlicet dilectos filios, nobiles viros Ludovicum Ebroicensē & Guidonem Sancti Pauli, ac quondam Joannem Droccensem Commites asserentes, præstitis ad sancta Dei Evangelia ab eis tacta corporaliter juramentis se præmissa credere esse vera & ea legitime posse probari quam per alias quamplures sublimes & fide dignas personas, status tam Ecclesiastici, quam mundani, eundem Bonifacium diversis hæresum speciebus infectum, ac in profundo malorum positum, ac omnino incorrigibilem affirmantes super his, ut decuit, informata negotium convocationis hujusmodi Concilii generalis pro declaratione veritatis, ut videlicet dicti Bonifacii innocentia in hac parte claresceret, sicut teste conscientia exoptabat, aut ipso Bonifacio, si denunciata & objecta contra eum forent veritati subnixæ tanquam illegitimo profusus amoto, & cunctis erroribus, iniquitatibus & spurciis à domo Domini procul pulsis, de vero legitimo pastore provideretur Ecclesie sanctæ Dei una cum præfatis Baronibus, collegiis, universitatibus, communitatibus & universitatibus Civitatum & aliarum villarum, diversorum Regnorum & climatum orbis terræ, aliisque sibi adherentibus ex fervore fidei & Zelo justitiæ ac pro reformatione status Ecclesie ac generali bono totius Reipublicæ Christianæ, assumptis deliberato consilio ad laudem divini nominis & exaltatione catholice fidei promovendum, ipsiusque promotionem convocationis Concilii generalis, ut ipsius provisione salubri memoratis objectoribus audientia præberetur, ac super objectis sciretur veritas, ac statueretur & fieret, quod justitia suaderet, apud eundem Bonifacium, dum viveret, per solemnes nuntios Regios; & post ejus obitum apud bonæ memoriæ Benedictum Papam XI. prædecessorem nostrum, & eo sublato de medio, apud nos ad Ecclesie præfate regimen licet insufficientibus meritis divina dispositione vocatos, dum paulo post nostra promotionis auspiciis Lugduni nobiscum, pro hujusmodi & terræ sanctæ & aliis negotiis arduis, personaliter convenisset, ac Pictavii postmodum iteratis instantiis, ut videlicet per eundem Bonifacium prædecessorem nostrum, dum in humanis agebat, & post ejus decessum per nos etiam de præfati deliberatione Concilii convocandi, si expediens videretur, super denunciatis & objectis hujusmodi discuteretur veritas ac decerneretur & fieret, quod censent & stabiliunt Canonice sanctiones operosis studiis ac sollicitudinibus institit indefessis.

Quare præfatus Rex nobis humiliter supplicavit, ut, cum sicut denuntiatorum & objectorum prædictorum habebat assertio ex certis causis exhibitionis justitiæ in hac parte morosa protractio negotio fidei ac eisdem denuntiatoribus & objectoribus dispendiosa foret, & periculosa quam plurimum; in negotio memorato procedere ac exhibere super eo justitiæ plenitudinem dignaremur. Proponeretur autem in contrarium ex parte quorundam se offerentium defensionem memoriæ & status Bonifacii memorati, dictum Regem ex malignitatis & odii fonte potius, quam charitatis aut fidei vel justitiæ zelo procedere ad requisitiones hujusmodi faciendas, ipsumque denuntiationes, objectiones & assertiones prædictas calumniosè fieri procurasse, ac Regem eundem & quosdam

ANN O
1310.

ex denuntiatoribus & obsectoribus supra dictis ausu sacrilego capi fecisse Bonifacium memoratum, ac denuntiatores, & obsectores & assertores eisdem, conspiratores fuisse, & esse dicti Bonifacii inimicos etiam capitales: quibus præmissis & aliis multis rationibus, dicebatur, dictum Regem super requisitione prædicta nullatenus audiendum, ac denuntiatores, & obsectores prædictos ad denuntiationes huiusmodi non fore aliquatenus admitte-
 Sed respondebatur è contra pro parte Regis, denuntiatorum & obsectorum & assertorum ipsorum, quod ab ipso primordio promotionis dicti Bonifacii ad summi Pontificatus apicem, memorato Regi per nonnullas sublimes & præminentes excellentiæ aliasque fide dignas personas Ecclesiasticas & mundanas insinuatum multoties fuerat, & diversis successivè temporibus auribus regis pluries inculcatum, quod Bonifacius per ostium non intrasset, quodque vitio labis hæreticæ & aliis nefandis criminibus irreitus, ac positus in profundo malorum omnino incorrigibilis existeret ipsumque Regem, ut tanquam fidei pugil Ecclesiæque defensor imminentibus malis & scandalis remediis occurreret opportunis, fuisse cum instantia requisitum. Sed Rex ipse, ut filius pudoratus, illius, quem loco patris habebat, pudenda cernere veritus, avertens à prædictis insinuationibus & denuntiationibus aures suas, ipsum diutius propter honorem Ecclesiæ toleravit & venerabatur ut patrem; donec pernarum prædictarum frequentibus & continuatis instantiis & demum in publico Parlamento Parisiis præsentibus Prælatibus Baronibus & Capitulis, Conventibus, Collegiis & Communitatibus, & Universitatibus Villarum regni prædicti opportunè & importune pulsatus, cum ulterius urgente conscientia de præmissis, ut præmittitur, informata, absque Dei offensa dissimulare non posset, nec sine gravibus scandalis & periculis tolerare; de Prælatorum, Baronum ac Capitulorum, Conventuum, Collegiorum, Communitatum & Universitatum, villarum regni præfati, nec non Magistrorum in Theologia ac Professorum utriusque juris, & aliorum sapientum & gravium personarum diversorum Regnorum & partium deliberato consilio non ex odii fomite, non typo malitiæ, sed zelo fidei, necessitate cogente, promotionem, ut prædicatur, assumpsit negotii supra dicti, nec præfatum Bonifacium capi, nec aggressionem vel insultum in eum vel ejus domum fieri mandavit aut fecit; sed denuntiationes & objectiones prædictas sibi per Gulielmum de Nogareto militem & alios suos nuntios ad hoc ab eo patentibus & expressis litteris regis destinatos duntaxat insinuari præcepit, & ab eo super his generale Concilium convocari; & si dictus Gulielmus circa personam vel domum dicti Bonifacii vel alias in præmissis aliqua commisit illicita, displicerunt & displicent dicto Regi, nec ea rata vel grata unquam habuit neque habet. Adjiciebatur etiam denuntiatores & obsectores prædictos, de hæresi, illegitimo ingressu & aliis criminibus prædictis à longe retrorlapso temporibus per nonnullas graves & fide dignas personas instructos & informatos fuisse, ipsosque ad denuntiationes & objectiones, eisdem apud præfatum Regem, cum ad prælibatum Bonifacium tunc aditum commodè habere non possent, in publicum defendendas, non ex odio præconcepto, cum tunc ipsos in nullo dictus Bonifacius offendisset, non ex fermento malitiæ, sed potius ex fervore fidei, & zelo justitiæ processisse, & earum prosecutioni etiam nunc instare, paratos eas secundum formam curiæ legitimæ prosequi & probare. Nos autem cum fratribus nostris ma-

tura & frequenti super hoc deliberatione præhabita, considerantes attentius & infra claustræ meditatione sollicita revolventes, quod præfati negotii prosecutio rigorosa, impeditiva nimis prædicti negotii terræ Sanctæ, & aliis gravioribus onusta dispendiis & diversis undique periculis plena existeret, sicut jam facti exordia indicabant; ac volentes tot, & tantis malis & periculis, ne in segetem periculosè succrescerent, sed præcisè radicibus suo præfocentur in ortu ex debito pastoralis officii sollicitè providere; apud eundem Regem de Fratrum nostrorum consilio, & ad eorum supplicationem instantem salutaribus monitis, exhortationibusque paternis insistentibus, ut rejectis anfractibus denuntiationum & objectionum huiusmodi, cum per alias congruas & legitimas vias præfatum negotium tractari commodius & facilius posset & brevius terminari ipsius negotii prosecutionem nostræ & Ecclesiæ ordinationi relinqueret, & ut denuntiatores & obsectores præfati ibidem facerent, interponeret partes suas; ita quod nos & eadem Ecclesia, causarum vitatis anfractibus, & prædictis malis & periculis obviano, ex officii nostri debito ad ipsius negotii cogitationem examinationem totalem, decisionem procedere, statueret, ordinare de ipso ac finem congruum eidem imponere deberemus prout Catholice fidei ac universalis Ecclesiæ statui & honori conveniens, ac terræ Sanctæ negotium & alias secundum Deum expediens videretur. Sed licet requisitionem huiusmodi apud eundem Regem pluries diversis successivè temporibus atque locis duxerimus repetendam, ipso tamen Rege, ad denuntiatorum & obsectorum prædictorum instantiam requisitioni prædictæ ut prius nihilominus insistente, nos inter tot diversa & adversa in medio super justitiæ solium constituti in tanto negotio non precipitanter aut irruptive, sed cum debita cautela & maturitate procedere cupientes, diversos & varios in negotio ipso per legitima intervalla dierum & temporum continuatis terminis fecimus, justitiæ mediante processus. Et ne vel malignis aut falsis delationibus aditum nimis facilem pandere, aut denuntiatoribus & obsectoribus supra dictis, si spiritu Dei aguntur, in dispendium fidei viam præcludere, vel negare justitiam videremur. Non intendentes tamen denuntiatores & obsectores prædictos vel alterum eorumdem, aut denuntiationes vel objectiones, vel aliqua proposita per eisdem admittere, nisi si, prout & in quantum contra summos Pontifices vivos vel mortuos admittendi forent, & etiam admittenda juxta sanctorum patrum decreta & canonica instituta de motu & Zelo Regis præfati circa requisitionem huiusmodi, & assertorum & denuntiatorum & obsectorum prædictorum circa assertiones, denuntiationes & objectiones præmissas duximus inquirendum. Et demum competentem super his inquisitione præhabita, competerimus, quod etsi etiam assertores, denuntiatores & obsectores prædictos ad assertiones denuntiationes & objectiones huiusmodi ac dictum Regem ac requisitionem prædictam, ut præmittitur, faciendas obsectorum veritas de quibus certi non sumus, forsitan non movisset ipsos tamen ad hoc præconcepta malignitas aut mala causa non impulit, sed bonus, sincerus & justus Zelus induxit. Unde assertores, denuntiatores & obsectores eisdem ad assertiones denuntiationes & objectiones eisdem ad dictum Regem, qui ad eorum nec non aliarum sublimitum & gravium personarum frequentem & sæpius repetitam instantiam ad requisitionem prædictam ab initio processerat & nunc etiam procedebat extra omnem calumniam fuisse & esse ac bono, sincero & justo zelo ex fervore Catholi-

ANN O
1310.

ANN O
1310.

ca fidei processisse, de fratrum nostrorum consilio auctoritate apostolica pronuntiamus, dicimus atque decernimus, & tenore presentium declaramus. Unde nos de saepe fatis Regis innocentia in hac parte tam per confessionem praefati Gulielmi quam alias sufficienter instructi, pronuntiamus, dicimus atque decernimus, & auctoritate praedicta de fratrum praefatorum consilio tenore presentium declaramus, Regem ipsum super captione, aggressionem & insultu praedictis, ac dispersione & amissione thesauri & aliis quae in conflictu vel facto captione dicti Bonifacii, aut aggressionem vel insultu praedictis ipsi Gulielmo inopis quomodolibet contigerunt, innocentem penitus & inculpabilem fuisse ac esse. Quibus pronuntiationibus, declarationibus & decretis per nos, ut praemittitur factis & habitis, cum in negotio memorato vel temus ulterius iustitia mediante procedere, n. causa fidei indiscussa diutius remaneret; illi qui defensionem, memoriam & statum dicti Bonifacii se, ut praemittitur offerebant, negotium huiusmodi in officii nostri mera & libera potestate sponte ac libere dimiserunt, ac demum praefatus Rex praemissa pericula consideranter attendens tanquam benedictionis & gratiae filius, progenitorum suorum qui se semper ipsius Ecclesiae beneplacitis coaptarunt, vestigia clara sequens, pro se ac universis regnicolis regni sui, euiuscumque status vel conditionis existant; nostris in hac parte requisitionibus de abundantia regalis clementiae per effectum operis acquievit. Praefati quoque denunciatores & obiectores, ad inductionem dicti Regis factam eisdem ad preces nostras, per nos, ut praemittitur, ipsi Regi porrectas, auctoritate nostra interveniente, nostris circa id beneplacitis finaliter assenserunt, negotium huiusmodi & prosecutionem ipsius nostrae & Ecclesiae cognitioni, decisioni, ordinationi, & dispositioni libere relinquentes, prout per patentes regias, ac denuntiatorum & obiectorum & assertorum praedictorum litteras quas ad cautelam & in memoriam rei gestae & ipsius Ecclesiae archivio repositas servari facimus plene constat. Nos itaque mansuetudinem regiam ac expertam in his devotionis & reverentiae filialis gratitudinem, quas pro tot, & tantis malis & & periculis evitandis dicto Regi divinitus credimus inspiratas, plenis in Domino laudibus commendantes Regi caelesti, in cuius manu corda sunt principum & a quo tantum bonum non ambigimus processisse, cum ab ipso bona cuncta procedant, laudes & gratias profundae humilitatis spiritu, totoque devotionis animo exhibemus ac motum & Zelum dicti Regis in hac parte ex fervore fidei quem Rex ipse a progenitoribus suis hereditario quasi iure attraxisse dignoscitur, procedentem non immerito approbantes, & sonoris laudum effertentes praeterea, ac volentes praefato Regi & suis adversus futura pericula sic plene prospicere, & alias in hac parte ad honorem Dei & Ecclesiae sic utiliter & salubriter providere, quod inclinata domus & Regni Franciae fama celebris sui que nominis claritas, ubique divulgata per orbem nullis obloquentium moribus, vel ulorum caninis latrabibus, qui vel ex ignorantia veritatis aut propriae malignitatis astutia, vel invidiae stimulis concitati malum in bono praesumunt, & praedicant in posterum pateat, sed in sui splendore luminis semper illibata persistat, vitentur jam experta pericula, ac tot & tantis malis & scandalis jam praevisis, quae ex praetertitorum commemoratione, reiteratione vel recidiva iteratione quacumque verisimiliter sequi possent in posterum, via pracludatur omnino, ac charitatis veritas & pacis foedera, quae inter praefatam Ecclesiam ac Regem & Regnum Franciae haecenus divina favente cle-

mentia vigerunt & vigent in sui vigoris & roboris firmitate, de bono semper in melius illibata perpetuis temporibus asserventur, omnes sententias latas ab homine vel a iure constitutiones declarationes non inclusas in sexto libro decretalium, in quantum praedictant vel possent praedictare honori, statui, iuribus & libertatibus dictorum Regis & Regni, regnicolis, assertoribus, denunciatoribus, fautoribus delatoribus, adherentibus, ac valitoribus antedictis, duabus, constitutionibus, quae non sunt in eodem libro inclusae, quarum una incipit: unam sanctam, & alia: rem non novam, quas secundum moderaciones easdem aliis per nos factas & non aliter intelligi volumus & secundum moderaciones ipsas volumus in suo robore remanere exceptis; nec non privilegiorum revocationes responsiones ac quoslibet processus suspensionum, excommunicationum, interdictorum, privationum, dispositionum & alios quoscumque processus juris vel facti, verbo vel literis, in scriptis, vel sine scriptis, directis, vel indirecte principaliter vel incidenter, implicite vel explicitè, publice, vel occultè contra dictum Regem liberos, & fratres ipsius & Regnum Franciae statum, iura & libertates ejusdem pro quibuscumque factis, causis vel occasionibus, aut exquisitis coloribus vel figmentis quibuscumque praetertitis temporibus, nec non contra denunciatores, obiectores vel assertores praedictos, ac Praelatos, Barones, & alios incolas & habitatores regni ejusdem quibuscumque temporibus, causa vel occasione praedictarum assertionum, denuntiationum, propositionum, objectionum, provocationum, appellationum, petitionum, seu requisitionum, convocationis Concilii generalis blasphemiarum, injuriarum dictarum vel factarum contra dictum Bonifacium quoquo modo, vel captione, aggressionis, vel invasionis domus personae suae dispersionis, & amissionis thesauri aliorum, quae in facto Anagninae vel alibi ubicumque occasione dicti Regis, aut occasione discordiae quam habuit contra ipsum Regem Bonifacium praedictas, seu causa vel occasione aliquorum emergentium vel contingentium, seu quae contingere potuerant ex eisdem, ac etiam contra adjuutores, valitores & praemissis seu ea tangentibus ipsius Regis vel sibi quomodo libet adherentes, vivos vel mortuos cujuscumque nationis, praeminentiae, honoris, ordinis dignitatis aut status Ecclesiastici vel mundani existant; etiam si Cardinalatus, Archiepiscopali, Episcopali, Imperiali, vel regali dignitate praefulgeant, tam per dictum Bonifacium, quam quoscumque alios in vita vel post mortem ipsius auctoritate sua, quam per memoratum Benedictum immediatum successorem suum pro factis, causis vel occasionebus antedictis factos & habitos a festo sanctorum omnium, quod fuit anno nativitatei Dominicae millesimo trecentesimo citra, si qui sint, vel fuerint, ad cautelam relaxamus, revocamus, irritamus, annullamus, cassamus & ex nunc nullos, cassos & irritos pronuntiamus ex certa scientia de fratrum nostrorum consilio & de Apostolica plenitudine potestatis. Et si quis calumniae macula, sive nota ex praemissis denuntiationibus, objectionibus, assertionibus aut quibuscumque contumeliis, blasphemis, injuriis, verbis vel factis, in scripturis privatis vel famosis libellis occultè vel publice eidem Bonifacio in vita ejus vel post mortem illatis, aut earum publicatione, assumptione vel prosecutione, aut culpa, offensa aut injuria qualibet, seu infamia juris vel facti, praefato Regi, posteritati suae, assertoribus & denunciatoribus ac obiectores, Praelatis, Baronibus vel aliis indigenis, incolis & habitatoribus dicti Regni, nec non & adjuutoribus va-

ANN O
1310.

ANN O
1310.

litoribus & adhærentibus prædictis aut aliquibus ex eis aut aliis consentientibus mandantibus vel ratum habentibus, opem, consilium, auxilium, vel favorem præbentibus quoquo modo, vivis, vel mortuis, personis infra nominatis exceptis, ex captione, insultu & aggressionem prædictis, aut ex rapina seu perditione thesauri Ecclesiæ, aut ex aliis quibuscunque, quæ in conflictu vel facto captione, insultu aggressionis prædictorum, vel alias ipsorum occasione, ut præmittitur contigerunt impingi, imponi vel imputari possent in posterum quoquo modo hujusmodi calumnias, notas, maculas, injurias, infamiam, actiones, querelas & offensas, si quæ forsitan sint vel esse possint in posterum totaliter aboleamus & tollimus, & etiam ad cautelam penitus amovemus, & sententias, emendas, multas & pœnas, si quæ sint, pro eis impositas vel inflictas ab homine vel à jure & quæ imponi vel infligi possent in posterum, etiam si supponerentur vel dicerentur captio prædicta vel aliqua de præmissis facta nomine dicti Regis, valitorum adjutorum vel adhærentium prædictorum, aut ipsis mandantibus vel procurantibus vel ratum habentibus aut sub vexillo suo aut insigniis armorum suorum; prorsus amovemus & tollimus, & etiam ad cautelam omnino remittimus & quietamus: ac Regem ipsum & Regnum prædictum assertores, denunciatores & objectores, Prælatos, Barones & Clerum & populum dicti Regni, nec non valitores & adhærentes, & alios supra dictos, in eum statum in omnibus & per omnia, si forsitan ipsi vel eorum aliqui quomodolibet egant, personis inferius nominatis dumtaxat exceptis, reponimus, restituimus, & plene reducimus, in quo Rex ipse & alii supra dicti erant ante omnia supra dicta juxta distinctiones personarum, factorum, causarum & temporum superius assignatas; ita quod Rex ipse posteritas sua & regnum prædictum, apertores, denunciatores & objectores, Barones & alii supra dicti, aut aliqui seu quisvis ex eis, exceptis dumtaxat infra nominatis personis, & calumnia, notis, maculis, captione, aggressionem, insultu, rapina, seu de perditione thesauri, culpis, injuriis vel offensis, blasphemis, sententiis vel processibus, vel quibuscunque aliis supra dictis deinceps notari vel impeti nequeant, nec sententia aut processus hujusmodi, contra ipsos vel quemvis ex eis aliquem possint habere vigorem, effectum, aut roboris firmitatem subdit, cum rerum experientia doceat imminenti pericula discutere; sui esse consilii præteritorum memoriam penitus extinguere ne forte malum aliquando recrudesceret: atque adeo memoratas constitutiones privilegiorum declarationes, revocationes, suspensiones, anathematis interdicti Ecclesiastici abrogatione dignitatis sententias, aliasve publicas tabulas è Pontificum regestis, legumve codicibus ex Sacri Cardinalium Senatus Consilio evulsisse, atque intentato Ecclesiastico fulmine, ab omnibus cujuscunque Ecclesiasticæ etiam Cardinalitatis vel Regiæ dignitatis, sexus, conditionis infra menses quatuor illarum exempla flammis dari, vel è libris suis abradi jubere, neque cuiquam ullas prærogativas in ea re ad eludendum hoc Pontificum Imperium suffragaturas. Datum Avin, V. Kalend. Maii Pontificatus anno VI.

Absolutio Gulielmi de Nogareto, imposita ei admodum severâ penitentia anno 1310.

C L E M E N S E P I S C O P U S,

Universis Christi fidelibus presentes Literas inspecturis.

Licet Gulielmus de Nogareto Regis miles à pluribus contentis in prædictis literis & eorum effectu specialiter, ut præmittitur, excludatur, sive excipiat, nos considerantes, quod si licet ipse asserat ex his, quæ in personam vel erga personam Bonifacii prædecessoris nostri & ingressu domus suæ cum multitudine armorum, & occupatione & rapinâ thesauri Ecclesiæ Anagninæ facta fuerunt, se pluribus rationibus, quas se probaturum offerebat, non teneri, nec propter præmissa vel illa, ad quæ idem Benedictus prædecessor noster ratione præmissorum, contra eum processit, excommunicationis seu excommunicationum sententiis se fore ligatum: Quia tamen cum instanti instantia humiliter & devotè à nobis impetiri sibi, super hujusmodi petiti absolutionis beneficium ad cautelam, offerens ob divinam Ecclesiæ & nostram reverentiam, penitentiam, quam ei duxerimus injungendam super prædictis se ad cautelam recepturum, ac etiam complecurum: Nos volentes saluti animæ suæ providere, nec non & consideratione ipsius Regis, pro ipso in hac parte cum instanti supplicantis, ipsum ab omnibus sententiis supra dictis absolvimus ad cautelam, & injungimus sibi penitentiam ad cautelam: videlicet quod in proximo passagio generaliter transieret personaliter cum equis & armis in subsidium terræ sanctæ, ibidem in dicta terrâ subsidium perpetuo moraturus, nisi à nobis, vel successoribus nostris super abbreviatione temporis gratiam meruerit obtinere.

Volimus etiam, quod interim peregrinationes personaliter faciat infra scriptas, videlicet quod visitet *B. Mariæ de valle viridi de rupe amatoria, Anciensis de Bologno super mare: Carnotensis S. Egidii & de monte majori Ecclesiis, ac limina B. Jacobi Compostellani*: ipsumque dummodo penitentiam hujusmodi devotè susceperit & peregerit cum affectu, dum vitam duxerit in humanis, vel eo mortuo hæres ejus, prædictarum relaxationum, revocationum, irritationum, abolitionum, remissionum, quationum, retentionum, repositionum, reductionum, & aliorum omnium & singulorum effectuum, provisionum & securitatum secundum distinctiones personarum, factorum, causarum & temporum in prædictis nostris literis comprehensas, de fratrum nostrorum consilio, de plenitudine potestatis participem efficiamus & consortem &c. Denuntiat dein Nogareto, si inflictas illi pœnas ipse hæresve respuerit ipsum irrogatis antea censuris sententiisque irretitum fore. Dat. Avinionæ V. Cal. Maii anno VI.

Super Concessione factâ Hospitali S. Joannis Hierosolymitani de bonis Templariorum: anno 1312.

C L E M E N S E P I S C O P U S,

Servus Servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

AD providam Christi vicarii, præsentis in specula Apostolicæ Dignitatis cir-

ANN O
1310.
XIX.
Ex Cod. Diplom. Leibnizii Tom. 2. pag. 334. Mant.XX.
Ex Arch. Angl. Rimer. Tom. 3. p. 23. 323.

cum-